

[Knud Damgaard]

et så sikkert billede som muligt af forholdene på dette område.

Besvarelse (28/7 83):

Forsvarsministeren (Hans Engell):

Efter aftale mellem forsvarsministeriet, arbejdsministeriet og repræsentanter for de værnepligtige har forsvarrets center for lederskab (tidligere militærpsykologisk tjeneste) i september 1980 udarbejdet en rapport vedrørende de værnepligtiges beskæftigelsesmuligheder efter hjemsendelsen.

Formålet med forsvarrets center for lederskabs undersøgelse var dels at give en redegørelse for de værnepligtiges forhold og placering på arbejdsmarkedet i almindelighed, dels at give et bedre grundlag for at vurdere behovet for en jobsikringsordning (tilbagegangsordning) for de hjemsendte værnepligtige i det af arbejdsministeriet nedsatte udvalg vedrørende jobsikring for værnepligtige.

Det fremgår af rapporten, at en lov om jobsikring på årsbasis vil berøre cirka halvdelen af de indkaldte. Af en indkaldelsesårgang på f.eks. 10.000 værnepligtige vil ca. 5.000 mand formentlig være erhvervsaktive i undersøgelsens forstand.

Endvidere fremgår det, at for hver 6 erhvervsaktive værnepligtige, der hjemsendes, vender 2 tilbage til deres gamle job, medens 2 har sikret sig arbejde andetsteds. 2 mand har intet job ved hjemsendelsen.

Undersøgelsen, som danner baggrund for rapporten, fandt sted i 1980. Jeg er vidende om, at senere mindre undersøgelser, udført bl.a. af de værnepligtige selv gennem forretningsudvalget for værnepligtige menige talsmænd, tyder på, at tilbagevendingsproblematikken i den mellemliggende periode ikke er blevet mindre – snarere tværtimod.

Jeg kan oplyse, at arbejdsministeriets udvalg vedrørende jobsikring for værnepligtige, som bl.a. på initiativ af min forgænger blev nedsat med den opgave at undersøge de forhold, der taler for og imod en ordning, hvorefter værnepligtige med et reelt job skal kunne vende tilbage til deres tidligere arbejdsplads, med enkelte korrektioner har benyttet omhandlede rapport i forbindelse med overvejelserne om ved lov at indføre en jobsikringsordning, subsidiært en jobtilbudsordning.

Efter udvalgets opfattelse har undersøgelsesresultaterne i det hele en sådan kvalitet, at de er et anvendeligt grundlag for overvejelser om arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger. Jeg har forstået, at man i udvalget er enig om, at det ikke er antallet af værnepligtige, som ikke kan vende tilbage til deres tidligere arbejdsplads, der i sig selv bør være afgørende for, om der ved lov skal indføres en jobsikringsordning. Det er i meget højere grad et spørgsmål om de fordele og de ulemper, en sådan lovgivning vil medføre for de værnepligtige og arbejdsmarkedet i øvrigt.

Jeg skal til slut gøre opmærksom på, at ovennævnte udvalg under arbejdsministeriet i indeværende år påregner at afslutte sit arbejde med udsendelse af en betænkning, som bl.a. indeholder en beskrivelse af de værnepligtiges forhold, herunder deres forhold på arbejdsmarkedet.

Spm. nr. S 1457

Til *socialministeren* (21/7 83) af:

Agerschou (SF):

»Kan ministeren oplyse, om en kontanthjælpsmodtagers deltagelse i et uddannelsesforløb indebærer, at beregningen af 9 måneders perioden for modtagelse af forbigående kontanthjælp først starter ved en eventuel fornyet henvendelse til den sociale forvaltning om økonomisk bistand?«

Begrundelse

Folketingets borgerlige flertal vedtog i efteråret den nye § 37, stk. 4, i bistandsloven om kontanthjælp – også kaldet fattighjælpsparagraffen. Den nye bestemmelse blev bl.a. indført med følgende begrundelse: »Regeringen finder, at en tidsmæssig begrænsning af hjælpen kan have en vis motiverende indflydelse på modtageren med hensyn til en forstærket indsats for at overvinde følgerne af den begivenhed, som har ført til, at der ydes hjælp.«

Bestemmelsen medfører, at kontanthjælpsmodtagere efter en 9 måneders sammenhængende periode på forbigående hjælp sættes ned på et særlig lavt beløb.

Det viser sig nu, at kommunerne fortolker begrebet »sammenhængende periode« særdeles forskelligt. I en artikel i Socialrådgiveren, nr. 14, 1983, oplyses det således, at flere